

מאחדים בתורה

התוועדות – י"ז כסלו תשמ"א

ישנו מכתב ידוע של נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, בנוגע להכנסת ספר-תורה - עניין הקשור עם סיום ספר-תורה, הקשור עם כתיבת ספר-תורה.

מכתב זה כבר נדפס, וכבר מפורסם, ואלו שהמכתב אינו ברשותם - מסתמא יכולים הם להשיגו גם עתה.

במכתב זה כותב הרבי בנוגע לכמה פרטים ומנהגים הכרוכים בכך, ובהם - שמספר ימים לפני סיום והכנסת ספר-התורה, מפרסמים על כך בכל בתי-הכנסיות שבעיר. הכנסת ספר-התורה עצמה מתקיימת "ברוב עם" בעתו, מספר ימים לאחר-מכן, כאמור במכתב שהפרסום מתחיל מספר ימים לפני סיום והכנסת ספר-התורה.

השמיעה על מאורע זה מעוררת בלב השומע את הקשר שלו לתורה, שכן לכל יהודי ישנה אות בתורה, כידוע ש"ישראל" ראשי-תבות "יש שישים ריבוא אותיות לתורה", וכמבואר ומפורסם שהסיבה לכך היא משום שלכל יהודי יש אות בתורה.

שייכותו של כל יהודי לתורה מודגשת ביתר שאת וביתר עוז, בכך שכל ספר-תורה מאחד את כל השישים ריבוא מישראל, שהם נשמות כלליות, וכפי שאומר אדמו"ר הזקן בספר התניא - כל אחת מנשמות אלו נמשכת לאחר- מכן בשישים ריבוא נשמות פרטיות; ולכן, כשהקב"ה מברך את בני ישראל, כך שהם במספר רב יותר משישים ריבוא בפשטות - נכללים כולם ב"שישים ריבוא אותיות לתורה", ולכל אחד מהם ישנה אות בתורה.

וכאשר נכתב ספר-תורה נוסף - הרי כל ספר-תורה הוא בבחינת "חדשים ממש", ללא "כ"ף הדמיון", כמו ספר-התורה הראשון, שמקורו בעשרת-הדברות שבלוחות, שבהמשך אליהן "ויכתוב משה" ספר-תורה זה.

נוסף לכך כתב משה שלושה-עשר ספרי-תורה - ספר-תורה עבור כל שבט, וספר-תורה נוסף שהוכנס אל המשכן, ולאחרי-זה - אל בית-המקדש, יחד עם ארון-הקודש, וספר-תורה נוסף זה מאחד את שאר השנים-עשר, שמכולם נעשה עניין אחד.

ועל-דרך זה, אפילו כאשר יחיד מקיים את מצוות "כתבו לכם את השירה הזאת", שהיא מצוות-עשה מן התורה - הרי זו מצווה חדשה, בדיוק כמו בפעם הראשונה.

וגם ספר-תורה זה יש בו שישים ריבוא אותיות, מספר הכולל את כל בני-ישראל. על-ידי כתיבת ספר-תורה, מאספים ומקהילים את כל בני-ישראל, ועושים מהם קהל אחד וספר-תורה אחד, "האנשים והנשים והטף", שכן מיד כשהתינוק נולד מצרפים גם אותו לכל עניינים אלו.

הדבר מדגיש בגלוי עוד יותר את עניין אחדותו של ספר-התורה, שהוא ספר-תורה אחד ויחיד, שכן בכך נקבעת אמיתותו ושלמותו של כל ספר-תורה - ולא כפי שהוא מחולק כל יריעה בפני-עצמה, כל ספר בפני-עצמו או ספרים אחדים בפני-עצמם.

שמחת תורה

וכפי שנאמר בזהר, כאמור לעיל, בקטע שאומרים ב"מענה לשון" כשמבקרים בבית-החיים של צדיקים - שהם "דומים לבוראם" וחיים בחיים נצחיים - שכדי שספר-תורה יהיה בשלמות תוקפו וקדושתו, יש צורך שכל אות בה תהיה בשלמותה ובמקומה, מוקפת גוויל, עם כל פרטי הביאורים שבזה, כפי שמוסבר ב"ליקוטי-תורה" על עניינים אלו.

ואין עניין יוצא מידי פשוטו: אין לומר, חס-ושלום, שספר-תורה נחלק לחלקים, דבר המביע חסרון בשלמותו; אלא יש לומר בהדגשה שזהו דבר אחד ויחיד - אע"פ שעליו להיות מורכב משישים ריבוא אותיות, בתוספת תגים וכ"ו"ב, וכן ישנו עניין הקלף והלבן שבו, המורה על "אור מקיף", המורה על הפשיטות העליונה של מי שהוא פשוט בתכלית הפשיטות - עצמות ומהות, שהוא האומר "אנא נפשי כתבית יהבית", כלומר שהכניס את עצמו בספר-התורה.

וכשמיתוסף ספר-תורה חדש - אין פירוש הדבר שמיתוספת הוספה כלשהי, אלא ניתוסף כאן העיקר עצמו, על-דרך שהיה בפעם הראשונה במתן-תורה, שהרי כבר הלוחות היו "מזה ומזה הם כתובים", כלומר שהם כללו את כל ספר-התורה בשלמותו, כולל גם התורה שבעל-פה. וכך מתחדש הדבר בכל ספר-תורה.

וכמובן גם מאיגרת-הקודש הידועה של אדמו"ר הזקן בנוגע לראש-השנה, שבכל שנה נמשך אור חדש שמעולם לא היה עדיין אור כמותו.

ומכיוון שבענייני קדושה ציווה הקב"ה לישראל, "עם קרובו", שעליהם להעלות בקודש, "מעלין בקודש" - עאכו"כ בעניין של ספר-תורה, שבוודאי הקב"ה מקיים "מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל", והוא מקיים את מה שציווה לישראל, ו"מעלה בקודש".

וכשמסיימים ומכניסים - בעוד יומיים - ספר-תורה חדש, נמשך עניין חדש שמעולם לא היה עדיין כמותו.

